

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **B. M.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Jaromírem Noskem
sídlem Furchova 373, 588 56 Telč

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 586 01 Jihlava

za účasti: **D. B.,**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Břečkou
sídlem Chlumova 1436/3, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, č. j. KUJI 1208/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen výrok rozhodnutí Městského úřadu Telč ze dne 23. 10. 2023, č. j. MěÚ Telč 5873/2021-OD (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím nebyl žalobkyni jakožto poškozené podle § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), přiznán nárok na náhradu škody a žalobkyně byla se svým majetkovým nárokem odkázána k příslušnému soudu.
2. Škoda měla být žalobkyni způsobena Danou Bačovou (dále též „obviněná“), která dne 31. 5. 2021 v době okolo 13:15 hodin v obci Telč na pozemní komunikaci č. II/406 při výjezdu z kruhového objezdu nacházejícího se na křížení ulic Na Hrází, Hradecká a 9. května, jako řidička motorového vozidla tov. zn. Land Rover Freelander 2, RZ: X, při odbočování vpravo v souběhu předjížděla a z nedbalosti způsobila dopravní nehodu tím, že narazila pravou přední částí svého vozidla do jízdního kola tov. zn. Merida Crossway, které řídila žalobkyně.
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně neinformovala prvostupňový správní orgán o tom, že od pojišťovny *Generali Česká pojišťovna a.s.* (dále jen „pojišťovna“) obdržela pojistné plnění, a to náhradu účelně vynaložených nákladů ve výši 2 931 Kč a náhradu lékařského honoráře, rehabilitační terapie a odčinění bolestného v částce 12 825 Kč. Veškeré další nároky na náhradu škody, které žalobkyně v přestupkovém řízení uplatnila, nebyly doloženy takovým způsobem, na jehož základě by bylo možno konstatovat jejich spolehlivé zjištění. Nebyly jí proto přiznány. Jelikož žalobkyně se svým nárokem na náhradu škody nebyla úspěšná, nebyla jí podle § 95 odst. 3 přestupkového zákona přiznána ani náhrada nákladů spojených s uplatněním tohoto nároku.

II. Podání účastníků

4. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojí žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že žalovaný postupoval formálně a nedostatečně přezkoumal postup prvostupňového správního orgánu, který se bezdůvodně odmítl zabývat doloženou škodou, která jí nebyla uhrazena pojišťovnou. Podáním ze dne 8. 6. 2022 řádně a včas uplatnila svůj zbývající neuspokojený nárok, který prokazovala přiloženými přílohami (vyčíslením škody, provozní evidencí a výpočty, technickým průkazem použitého vozidla, výpisem z živnostenského rejstříku); v tomto podání také informovala o již obdrženém plnění ze strany pojišťovny. Prvostupňovému správnímu orgánu zaslala zcela přehledné rozpisy, které detailně uvádějí rozsah škody a prokazují uplatněný nárok. Žalobkyně je přesvědčena, že všechny obligatorní předpoklady pro uložení povinnosti obviněné nahradit jí škodu splnila a doložila; škoda jí byla způsobena spácháním přestupku, o němž bylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný přesto bez řádné argumentace dospěl k neudržitelným závěrům; ty způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, porušení zásady legality, materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení.

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, pročez navrhuje zamítnutí žaloby. Upozorňuje na to, že to byla obviněná, která informovala prvostupňový správní orgán o tom, že ze strany pojišťovny bylo žalobkyni poskytnuto pojistné plnění; sama žalobkyně tuto skutečnost nesdělila. Výplata pojistného od pojišťovny vedla k tomu, že by bylo nutné provádět náročnější dokazování. Žalovaný má za to, že nároky žalobkyně na náhradu škody, které v řízení uplatňovala, nejsou ve správním spise doloženy takovým způsobem, na jehož základě by bylo možné konstatovat jejich spolehlivé zjištění.
6. V replice k vyjádření žalovaného nesouhlasí žalobkyně s tím, že adhezní řízení patří do civilního řízení. Není důvod, aby se správní orgány jí uplatněným nárokem zabývaly; takto dle ní právní úprava koncipována není. Žalovaný nerozvedl své stanovisko, proč její nárok na náhradu škody není ve spise dostatečně doložen; má za to, že byl dostatečně konkretizován co do důvodu i výše.
7. Podáním ze dne 12. 4. 2025 obviněná sdělila, že hodlá v tomto soudním řízení uplatňovat svá práva jakožto osoba zúčastněná na řízení.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.
9. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Správní rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá [k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79].
13. Napadené rozhodnutí přitom žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je tudíž přezkoumatelné. Lze z něj zjistit, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodl, prezentovány jsou i úvahy a důvody, jež žalovaného k jeho závěrům vedly. Jednoznačně konstatoval, že žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nedoložila své nároky na náhradu škody takovým způsobem, který by byl dostatečný pro jejich spolehlivé zjištění.

14. Je pravdou, že žalovaný detailně nepojednal o jednotlivých dílčích složkách uplatněného nároku na náhradu škody a nevysvětlil, proč konkrétní žalobkyní předložené podklady nejsou pro jejich prokázání dostatečné. Takový způsob vypořádání ze strany žalovaného však dle soudu odpovídá obecnosti žalobkyní formulované námitky, která ve svém odvolání ze dne 28. 11. 2023 toliko uvedla, že „*spisový materiál obsahuje zcela konkrétní vyjádření veškeré újmy vč. dalších nutných výdajů*“. Žalobkyně se tedy v odvolání dovolávala jejich řádného vyjádření (tj. vyčíslení, které ovšem nebylo prvostupňovým správním orgánem zpochybňováno), netvrdila však jejich dostatečné prokázání. Navíc žalobkyně ve svém odvolání nepoukazovala na žádné jí předložené důkazní prostředky, které by správní orgány nesprávně hodnotily. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného za dostatečné a napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
15. Soud úvodem shrnuje, že podstatou projednávané věci je otázka, zda byl zákonný postup prvostupňového správního orgánu (následně aprobovaný žalovaným), který žalobkyni v pozici poškozené odkázal s jejím nárokem na náhradu škody způsobené jí přestupkovým jednáním obviněné na řízení před příslušným soudem. Sporným je v tomto ohledu především to, zda žalobkyně doložila tvrzenou škodu způsobem dostatečným pro její spolehlivé zjištění.

III.A) Skutková zjištění

16. Ze správního spisu se podává, že žalobkyně při dopravní nehodě utrpěla pohmoždění krční páteře, pohmoždění bérce a levé nohy. V souvislosti s tímto zraněním nebyla v dlouhodobé pracovní neschopnosti, předpokládaná doba jejího léčení byla stanovena na 1-2 týdny, k její hospitalizaci nedošlo. Trpěla omezením chůze, trvalé následky byly shledány nepravděpodobnými (srov. lékařská zpráva o zranění ze dne 3. 7. 2021).
17. Žalobkyně prvostupňovému správnímu orgánu sdělila, že dle § 72 odst. 2 přestupkového zákona uplatňuje majetkovou a nemajetkovou újmu proti obviněné. Ta sestává z ušlého zisku způsobeného nemožností po dobu léčení vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, dále z nákladů na zdravotní péči, z náhrady způsobené bolesti a dalších nákladů, které žalobkyně vynaložila. Celková výše újmy tehdy nebyla vyčíslena, protože žalobkyně uvedla, že ji správnímu orgánu předloží později (srov. přípis žalobkyně ze dne 20. 5. 2022).
18. Obviněná informovala prvostupňový správní orgán o tom, že její pojišťovna již rozhodla o náhradě škody způsobené žalobkyní; ta přitom tuto skutečnost správnímu orgánu sama nesdělila (srov. úřední záznam ze dne 26. 5. 2022). Obviněná doložila, že její pojišťovna žalobkyni vyplatila částku 2 931 Kč jako náhradu způsobené škody (srov. informace o výplatě ze dne 20. 10. 2021). Dále jí zaplatila na bolestném 16 025 Kč, lékařském honoráři 300 Kč a rehabilitační terapii 500 Kč, celkem tedy 16 825 Kč na způsobené zdravotní újmě (srov. informace o výplatě ze dne 9. 9. 2021).
19. Žalobkyně v reakci na sdělení obviněné prvostupňovému správnímu orgánu uvedla, že sice obdržela určité pojistné plnění, ale o celé výši jí uplatňované náhrady škody doposud nebylo rozhodnuto. Nároky z titulu ušlého zisku nebyly pojišťovnou vůbec posuzovány. Žalobkyně konstatovala, že je osobou samostatně výdělečně činnou, přičemž v důsledku léčení a omezení pohyblivosti nebyla schopna v období červen až srpen roku 2021 celkem 51 dnů vykonávat svoji živnost *holičství a kadeřnictví*. Dále sdělila, že vynaložila také cestovní náklady v souvislosti s léčbou a náklady na zdravotní

prostředky a pomůcky. Pojišťovnou doposud neuhrazenou škodu vyčíslila na 139 576 Kč; navrhla, aby právě tato částka byla obviněné uložena k úhradě (srov. přípis žalobkyně ze dne 8. 6. 2022). Žalobkyně předložila vyčíslení, z něž se podává, že požaduje 66 300 Kč jako ušlý zisk za dobu léčby a dále 66 300 Kč jako ušlý zisk za období rekonvalescence po rehabilitaci v roce 2022, celkem tedy 132 600 Kč. Nárokuje si též 1 776 Kč jako náhradu za 130 najetých kilometrů v souvislosti s cestami na polikliniku v Telči, lékařské kontroly, rehabilitace a masáže. Ostatní náklady související s léčbou v roce 2022 tvořené parkovným, zakoupením ortézy, berlí, mastí, léků, kolagenu a límce vyčíslila na celkových 5 200 Kč (srov. vyčíslení další škody a ušlého zisku ze dne 8. 6. 2022).

20. Z lékařské dokumentace žalobkyně vyplývá, že počátkem roku 2022 měla potíže s vadným držením těla kvůli ulevování bolesti a s pohybem levého ramene (srov. ambulantní zpráva Nemocnice Jihlava, příspěvková organizace ze dne 7. 2. 2022). Na otázku, jak dlouho by trvala dočasná pracovní neschopnost, pokud by se v případě žalobkyně vystavovala, chirurg reagoval, že možná po dobu až 3 měsíců (srov. lékařská zpráva MUDr. K. ze dne 17. 9. 2021). Žalobkyně doložila také fotografii, z níž je zjevné, že měla zafixovanou levou dolní končetinu. Ve spise jsou založeny též doklady o zakoupení celkem pěti masáží zad a dále technický průkaz vozidla žalobkyně.
21. Obviněná dne 28. 6. 2022 uvedla, že nepovažuje uplatněný nárok žalobkyně na náhradu ušlého zisku za řádně prokázaný a navrhla, aby s ním byla žalobkyně odkázána na civilní soudní řízení.
22. K žádosti pojišťovny o informace ohledně podnikatelské činnosti žalobkyně v období leden až květen roku 2022 prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobkyně v tomto období nejméně ve třech případech podnikala. Vyplývá to z čestného prohlášení zaměstnance Městského úřadu Telč Ing. H., který byl žalobkyní v uvedené době osobně stříhán (srov. sdělení ze dne 13. 10. 2022).

III.B) Obecná východiska adhezního řízení

23. Podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona platí, že *správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Obdobně postupuje rovněž v případě, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení.*
24. Podle § 95 odst. 3 věty první před středníkem přestupkového zákona dále platí, že *správní orgán přizná poškozenému na jeho návrh náhradu v řízení účelně vynaložených nákladů spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení vůči obviněnému, pokud byl poškozený ve věci nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení úspěšný a prokázal jejich vznik a výši.*
25. Dle komentářové literatury je adhezní řízení svou povahou řízením sporným (srov. § 141 správního řádu), neboť se v rámci něj řeší spor vyplývající ze soukromoprávních vztahů, o kterých jinak rozhodují soudy dle občanského soudního řádu. Poškozený v tomto řízení musí prokázat vznik nároku na náhradu škody a jeho výši. Správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit škodu mimo jiné za podmínky, že její výše byla

spolehlivě zjištěna. Pokud by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení, správní orgán odkáže poškozeného s jeho nárokem na soud, neboť v rámci přestupkového řízení je stěžejní rozhodování o vině a trestu, jemuž se musí adhezni řízení jako takové přizpůsobit; to se projevuje i v omezené možnosti provádět dokazování za účelem prokázání takového nároku zejména z časového hlediska či složitosti dokazování (srov. BOHADLO, D., a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer, k § 89 odst. 2).

26. Pokud by výše škody nebyla spolehlivě zjištěna, správní orgán poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Obdobně postupuje rovněž v případě, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení. Ty mohou vznikat například tehdy, pokud by vzhledem ke složitosti posouzení výše vzniklé škody musely být zpracovány znalecké posudky apod. Není totiž zpravidla v možnostech orgánů projednávajících přestupky, aby v řízení o přestupku zjišťovaly škodu, která zatím spolehlivě, a tedy jednoznačně zjištěna nebyla, a nahrazovaly tak civilní soudní řízení (srov. JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 824-825).
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, konstatoval, že „adhezni řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie i procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí a v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.“
28. Poukázat lze také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2023, č. j. 13 A 14/2021-35, který se zabýval obdobnou skutkovou situací. Soud upozornil, že i když žalobcem „předložené vyčíslení škody, přestože je relativně přehledné a ucelené, tak automaticky neprokazuje vznik škody. Taková situace by byla snadno zneužitelná a mohlo by tak docházet k nárokování škody, která vůbec nevznikla, či nevznikla v souvislosti se spácháním přestupku. (...) Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody na oblečení, ale nebylo prokázáno, že by měl uvedené oblečení v době nehody na sobě nebo že by dané oblečení bylo během nehody poškozeno. Také částka uplatněná jako ztráta na zisku nebo částka jako odškodné za způsobená zranění byly určeny odhadem žalobce, takovou škodu nelze mít za spolehlivě prokázanou. (...) Vzhledem k množství uplatněných nároků a jejich výši by doplnění dokazování neúměrně zatížilo správní orgán, způsobilo by průtahy a vedlo by k situaci, kdy by nemohlo být rozhodnuto o vině přestupce kvůli vedení adhezního řízení. Posuzované nároky nepovažoval za prokázané ani přestupce, který ve svém vyjádření nesouhlasil s tím, že by byla spolehlivě zjištěna škoda ani její část u žádného z nároků žalobce na náhradu škody. Lze tak shrnout, že se v případě žalobcem uplatněných nároků jednalo o sporné nároky, jejichž prokazování tak, aby nebyly dány důvodné pochybnosti, že byla škoda spolehlivě zjištěna, by bylo komplikované a bylo tedy namístě žalobce s jeho nárokem odkázat na soud nebo jiný orgán veřejné moci, aby mohl být naplněn účel přestupkového řízení.“

III.C) Nedostatečné prokázání nároku žalobkyně

29. V projednávané věci se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že nebyl dostatečně prokázán žalobkyní uplatněný nárok na náhradu škody způsobené jí obviněnou v souvislosti se spácháním přestupku, resp. jeho výše. Žalobkyně má pravdu v tom, že svůj nárok poměrně podrobně vyčíslila ve svém podání ze dne 8. 6. 2022. Je však třeba zdůraznit, že samotné vyčíslení (tedy toliko její tvrzení o vzniku a výši) nákladů spojených s následky přestupkového jednání obviněné není dostatečné. Ve vyčíslení uvedené výdaje totiž nelze považovat za prokázané (spolehlivě zjištěné) jenom proto, že je poškozená takto sama stanovila; to platí obzvláště za situace, kdy obviněná s tímto vyčíslením nesouhlasí a rozporuje jej.
30. Žalobkyně předně požadovala náhradu ušlého zisku. Při výpočtu tohoto nároku vycházela ze svého tvrzení o dosaženém příjmu za období března až květen roku 2021, který ovšem správním orgánům nijak nedoložila; stejně tak nedoložila ani náklady, které v tomto období uplatňovala. Žalobkyně tedy neprokázala svůj skutečný zisk za dané období (např. svým daňovým přiznáním), na jehož základě odhadla předpokládaný zisk za období léčby. V žalobě se sice odvolává na *provozní evidence a výpočty*, žádný takový dokument však součástí správního spisu není. Soud navíc poukazuje na to, že neodpovídá ani žalobkyní uvedená procentuální výše nákladů, kdy za období března až květen roku 2021 tvrdila 25 %, ovšem za bezprostředně následující období léčby předpokládala náklady toliko ve výši 15 %; tuto odlišnost ovšem nijak nevětlila.
31. Celkem žalobkyně uplatnila nárok na náhradu ušlého zisku za dvě období: 1/ léčbu v červnu až srpnu roku 2021 a 2/ rekonvalescenci v roce 2022. Žalobkyně v souvislosti s předmětným úrazem nebyla nikdy v dočasné pracovní neschopnosti. Dobu, po kterou skutečně nevykonávala podnikatelskou činnost, tudíž bylo nezbytné prokázat, což se ovšem nestalo. Konstatování lékaře ve zprávě ze dne 17. 9. 2021, že by „*dočasná pracovní neschopnost mohla trvat, pokud by se vystavila, teoreticky vzhledem k jejímu povolání možná až 3 měsíce*“, nebylo bez dalšího dostatečné pro prokázání toho, že žalobkyně skutečně v období červen až srpen roku 2021 vůbec nevykonávala jakoukoli výdělečnou činnost, a tedy za dané období neměla žádný zisk. Žalobkyně dále tvrdila, že po léčbě ukončené v srpnu 2021 byla následně v roce 2022 opět 51 dní neschopná podnikání, a to kvůli klidu nezbytnému po masážích a rehabilitacích. Nedoložila ovšem žádné podklady a nenavrhla důkazní prostředky, z nichž by absolvování rehabilitací vyplývalo. Doklady o zakoupení masáží žalobkyně sice předložila, ovšem nebylo nijak prokázáno její tvrzení, že po nich byl nezbytný třídní pracovní klid znemožňující jí vykonávat jakoukoli činnost. Lékařská zpráva ze dne 7. 2. 2022 zmiňující to, že žalobkyně měla potíže s vadným držetím těla a bolestí ramene, neprokazuje, že kvůli těmto komplikacím nebyla počátkem roku 2022 vůbec schopna výkonu podnikatelské činnosti, natož že to bylo právě v rozsahu tvrzených 51 pracovních dnů.
32. Dále žalobkyně požadovala náhradu cestovních výdajů za celkem 130 ujetých kilometrů. Uváděla, že jela 13x na polikliniku v Telči, 3x na kontrolu k lékaři, 10x na rehabilitace, 4x na masáž a 1x do Jihlavy. Žádnou z těchto cest však žalobkyně nijak nedoložila; uskutečnění rehabilitací nebylo prokázáno vůbec. Nadto soud dodává, že z lékařské zprávy vyplývá, že MUDr. K. ordinuje na poliklinice v Telči, stejně tak masáže byly objednány u poskytovatele majícího provozovnu v Telči; právě v tomto městě přitom poškozená bydlí. Žalobkyně ve svém vyčíslení neuvádí, jakým konkrétním výpočtem k uplatněné kilometráží dospěla.

33. Konečně žalobkyně se domáhala také náhrady za ostatní náklady, které měla vynaložit v souvislosti se svým zraněním. Jednalo se o parkovné, nákup ortézy, berlí, mastí, léků, kolagenu a límce. Soud konstatuje, že žádný z těchto nákladů žalobkyně nijak neprokázala. Nepředložila prvostupňovému správnímu orgánu např. účtenky, faktury či výpisy z účtu, ze kterých by vyplývalo, že si dané pomůcky zakoupila. Tyto náklady tak zůstaly jen v rovině jejího tvrzení.
34. Další podstatnou komplikací pro to, aby žalobkyni mohla být přímo v přestupkovém řízení přiznána náhrada škody, byla skutečnost, že již obdržela pojistné plnění od pojišťovny obviněné. Pro rozhodnutí o zbývajícím náhradě by proto bylo nezbytné zabývat se tím, které nároky žalobkyně již byly uspokojeny, a které doposud sanovány nebyly. Z potvrzení pojišťovny o výplatě pojistného plnění se podává, že žalobkyni byla vyplacena mimo jiné „náhrada škody ve výši účelně vynaložených nákladů“ 2 931 Kč, dále lékařský honorář v hodnotě 300 Kč a rehabilitační terapie v hodnotě 500 Kč. Z těchto potvrzení ovšem nelze seznat, přesně jaká (na čem způsobená) škoda byla pojišťovnou nahrazena, případně konkrétně jaké náklady byly žalobkyni proplaceny. Bez toho však nelze posoudit, zda nárok žalobkyně na náhradu škody uplatněný v řízení o přestupku není duplicitní ve vztahu k tomu, co již bylo žalobkyni nahrazeno pojišťovnou (zejména pokud jde o položky označené v přestupkovém řízení jako „další náklady“).
35. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalobkyní uplatněný nárok na náhradu škody nebyl dostatečně prokázán. Žalobkyně v podané žalobě opakovaně akcentuje, že svůj nárok řádně a podrobně vyčíslila; to správní orgány ani soud nezpochybňují. Podstatné však je, že podmínkou pro jeho přiznání je, aby poškozený v adhezním řízení vznik nároku na náhradu škody a jeho výši prokázal. Většina žalobkyní vyčíslených nákladů se opírala toliko o její tvrzení, že byly vynaloženy, případně že tomu bylo v jí deklarované výši. Ohledně existence i výše uplatněného nároku na náhradu škody tedy existovaly zásadní nejasnosti (zda a jak dlouho byla žalobkyně neschopná výkonu podnikatelské činnosti, jakého zisku by v dané době dosahovala, jestli vynaložila jí tvrzené náklady na další zdravotní pomůcky apod.).
36. Dokazování provedené správními orgány, které bylo nezbytné pro závěr o vině obviněné (a tedy postačovalo k naplnění esenciálního účelu přestupkového řízení), bylo pro přiznání nároku žalobkyně zcela nedostatečné. Zjištění a posouzení všech shora nastíněných otázek by však představovalo podstatnou zátěž pro správní orgán a vyžadovalo by zásadní doplnění dokazování nad rámec skutečností rozhodných pro úvahy ohledně viny a trestu obviněné. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobkyní uplatněný nárok na náhradu škody nebyl doložen způsobem, na jehož základě by bylo možno konstatovat jejich spolehlivé zjištění.
37. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud obviněné neuložily podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona povinnost nahradit žalobkyni jakožto poškozené škodu, neboť tato sice byla způsobena spácháním přestupku a nebyla obviněnou dobrovolně nahrazena, ovšem její výše nebyla v přestupkovém řízení spolehlivě zjištěna. Správní orgány tudíž žalobkyni správně nárok na náhradu škody nepřiznaly a odkázaly ji s jejím nárokem na soud.
38. Jelikož žalobkyně nebyla byla ohledně svého nároku na náhradu škody úspěšná, neměla podle § 95 odst. 3 věty první před středníkem přestupkového zákona ani na přiznání

náhrady v řízení účelně vynaložených nákladů spojených s uplatněním nároku na náhradu škody.

IV. Závěr a náklady řízení

39. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, pročež jí v souvislosti s jejím plněním nemohly vzniknout žádné náklady, na jejichž náhradu by měla podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo (výrok IV.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce